

KAPITOLA JEDNA

Nicole

BĚH MĚ NIKDY MOC NEBAVIL – všechny ty maratony, běhy na dlouhou trať a ani ve školce jsem neprovozovala takové ty „legrační honičky“ jako ostatní děti. A přesto se mi minulou noc zdálo o tom, že běžím dlouho, daleko a rychleji, než se mi kdy podařilo. Minulou noc se mi zdálo, že jsem běžela tak urputně, až mě z toho pálily plíce. A dneska se vdávám.

Jsem si jistá, že je to jen náhoda.

Můj budoucí švagr sedí vepředu, tiše zpívá a jeho prsty tančí po akustické kytáře. Můj budoucí manžel pokyvuje hlavou do rytmu. Můj ženich, který mě snad možná ani nepodvádí. Můj ženich, který by mi to přece neudělal. Nejspíš.

Polknu vzduch, ale je prosycený vlhkem a velkým počtem lidí. Svatební koordinátorka postavila stan na vzdálenějším místě od obřadu, aby mě nikdo před mým důležitým momentem nezahlédl. Napřed to vypadalo jako skvělý nápad. Teď si připadám jako v mučírně.

„Nechtěla by ses naposledy prohodit?“ zeptám se šeptem svého dvojčete.

Veronica vytřeští oči. V brusinkové róbě a s kaskádou natočených vlasů vyčesaných nahoru vypadá jako družička nádherně. „Prohodit? To myslíš vážně?“

„Ne. Jasně, že ne.“ *Tak trochu.*

Celou sedmou třídu jsme strávily tím, že jsme předstíraly, že jsme ta druhá, jen abychom zjistily, jestli nám to půjde. Tak proč by to nešlo při obřadu? Proč by to nešlo... napořád?

Fajn, vím, že *jsem* melodramatická. Ale dnes je můj svatební den a já si mám pamatovat každý detail a užít si každíčkou chvíli. Jenže místo toho neustále přemýšlím o těch dvou větách, které jsem Marcuse zaslechla šeptat včera ráno do mobilu. Zastavila jsem se za ním, abych ho překvapila svými vyhlášenými skoričivými šneky se slaninou – protože se slaninou je všechno lepší. Okno do jeho kuchyně bylo otevřené, takže jsem viděla, že drží telefon, a *něco málo* jsem zaslechla. „Prosím, ještě jednou, naposledy, kotě. Nemůžu na tebe přestat myslet.“

Aspoň si myslím, že jsem tohle zaslechla. Ale možná to bylo jen: „Prosím, ještě jednou, naposledy v botě. Nemůžu na nebe přestat myslet.“ Jasně, sice to nedává žádný smysl, nicméně to ani ta první možnost. Vždyť si mě bere. Proč by nějaké ženské tvrdil, že na ni nemůže přestat myslet? A proč by ji ještě *o něco* žádal?

A na tyhle otázky ses měla zeptat, než ses rozhodla jít svatební uličkou, ty srabe.

„O tomhle nežertuj,“ prohlásí moje sestra a nesouhlasně zkroutí rty. „Máš štěstí, že si bereš zrovna Marcuse. Je... úžasný.“

„Já vím.“ Přinutím se k úsměvu. Protože to vím. Pokud mi teda nezhábná. Posledních čtyřiaadvacet hodin jsem si od žen několikrát vyslechla, jakou mám

kliku, že si беру zrovna Marcuse; jako kdybych vyhrála v loterii. Říkají mu lidé to samé o mně? Že má kliku, že si mě *bere*? Nejspíš ne. Spíš ho varovali. „*Tohle je tvoje poslední šance na útěk, Marcusi. Zasloužíš si víc než nějaké děcko z pěstounské rodiny, o které nikdo nestál.*“

Zvenčí to vypadá, že Marcus je vlastně statečný, že si mě bere, a já bych za to měla být vděčná. Pokud to teda není ulhaný zrádce, který mi pomalu vráží kudlu do zad.

„Nemyslela jsem to tak, že by *sis* ho měla vzít místo mě,“ povím Veronice a podle svého nosového tónu znám poněkud defenzivně. „Jen nechci, aby na mě všichni čučeli.“

Veronica semkne rty. Kéž bychom měly takovou tu telepatii jako dvojčata ve filmech. Chci vědět, co si myslí. Kéž bychom si byly blízké jako dřív, abych jí mohla říct o tom, co jsem asi slyšela – vyslechnout si její názor. Na to by mi asi stačila kamarádka, ale vždycky máte kamarády, se kterými se smějete a se kterými pláčete. A na to, abych si dokázala vytvořit ten druhý typ, jsem byla málo otevřená.

Je to tu přelidněné. Možná tu pro nás všechny *není* dostatek kyslíku. Mám sedm družiček – Veronicu a všechny Marcusovy sestřenice ve věku od třinácti do osmadvaceti let – protože každá jižanská holka ví, že čím víc družiček, tím šťastnější manželství.

Rozhrnu rukama stan a nadechnu se čerstvého vzduchu.

Marcusova matka, Martha, mě čapne za ruku a odtaáhne z výhledu na mého možná nevěrného ženicha „Někdo tě uvidí!“

„Je tu hrozný horko.“ Z krajky na mých svatebních šatech mě svědí kůže a připadá mi, jako kdyby venku

sedělo snad čtyři tisíce lidí – přestože vím, že je to jen sto deset. Martha se kvůli tomu cítila trapně. „*Když se vdávala moje neteř Kristen, měla na svatbě sto devadesát lidí. Teď budu muset poslouchat to její vychlouvání.*“

„Tohle je nejšťastnější den tvého života,“ oznámí Martha. Chladnýma rukama mi sevře ramena. „Neznič si ho kvůli tomu, že zpanikaříš.“

Přinutím se k úsměvu. Martha není jen další z těch žen, které si myslí, že mám obrovské štěstí – ona je zakladatelkou jejich klubu. A pokud chci mít se svou tchyní aspoň trochu vlídný vztah, musím se přestat bát toho, co se stane. „Jsem v pohodě.“ *Lžu.*

Všechno jde podle plánu. Toužila jsem po podzimní svatbě, abych mohla svůj slib vyslovit před pozadím z křiklavých barev. Chtěla jsem venkovní obřad i recepci, takže jsem vybrala datum, kdy nás opouští vlhkost alabamského léta, ale stromy ještě nejsou holé.

Byl to risk a poslední měsíc a půl jsem měla noční můry o dešti a bouřkách. Ovšem dnes máme modré nebe a mráčky tak nadýchané, že kdybyste si do nich kousli, rozpustí se vám na jazyku jako cukrová vata. A nezdálo se mi o bouřkách, ale o běhu.

Sváděla jsem to na nervozitu ze svatební logistiky – počasí, catering, květiny. Ale všechno je tu a všechno jde jako po másle. Takže ten sevřený žaludek nemůžu svést na nic jiného než na ta slova, která Marcus možná šeptal do mobilu.

Proč jsem mu neřekla, co jsem slyšela? Proč jsem nežádala vysvětlení?

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Martha. „Jsi nějaká zelená.“

Sevru svatební kytici. Pokud se neuklidním, ty stonky rozdrtím. „Jsem oukej, Martho.“ Až později si uvědomím, že Martha mluví na Veronicu, a ne na mě.

A mám pravdu. Moje sestra vypadá hrozně. A už na začátku týdne jí nebylo zrovna nejlíp. Byla jsem natolik zaměřená na svou vlastní úzkost, že mě ani nenapadlo, že by mohla být nemocná.

„Ten sumec, co jsem včera snědla, asi nebyl dobrý,“ podotkne Veronica.

Zatímco si ji prohlížím, mračím se. Jako kdybych se dívala do zrcadla. Má stejné, světle hnědé vlasy, drobný nos a srdčitou tvář. Ale dneska je příšerně bleďá i přes tvářenku, kterou jí nanasla Marcusova sestřenice Raina. „Bylas pít s kluky?“

Marcus včera obrážel bary se svými bratrance a vím, že pozvali ty družičky, které jsou zletilé – nebo ty, co brzy budou. Já jsem žádné pozvání nedostala, protože jsem přece Marcusova „hodná holka“ a tak dál. S kým ještě Marcus strávil noc?

„*Nemůžu na tebe přestat myslet.*“

Ten pocit v žaludku zesílí.

Všichni tvrdí, že máte věřit své intuici, ale já jsem se nejspíš narodila bez ní. Jinak si svou vztahovou historii nedokážu vysvětlit.

„Já byla doma,“ odpoví Veronica.

„Kdyby s námi byla pít, ten sumec už by byl venku,“ prohodí Kate, nejstarší sestřenice. „Ježíš chrání ty, co chrání sebe.“ Hodí si do úst pár tablet tylenolu a zapije je vodou. „Neví někdo, kolik panáků tequila jsem vypila?“

Martha nesouhlasně mlaskne jazykem.

Marcusův bratr dohraje svou píseň a jeho teta začne hrát „Canon in D“, což je prý skladba, bez které se žádná svatba neobejde. Z nějakého důvodu se mi při jejím poslechu vždy vybaví pohřby, ale přesto jsem ji do obřadu zahrnula, aby si Marcusova rodina nemyslela, že jsem primadona.

„Připravená, nebo ne,“ Katy na mě mrkne.

„Samozřejmě, že je připravená,“ podotkne Martha. „Vždyť si bere mého Marcuse. Polovina děvčat ve městě by pro takovou šanci vydloubla oči z důlků.“

To je hodně znepokojivá a děsivá představa. Sevření žaludku se změnilo v trhavou bolest. Možná nejsem ale nervózní. Veronice je zle. Možná jsem od ní něco chytla.

Děvčata vytahují z psaníček rtěnky, aby se naposledy upravila.

Doufala jsem, že můj svatební den bude jiný. Myslela jsem, že budu spíš nadšená než vystrašená. Možná jsme měli počkat. Možná měla Veronica pravdu, když říkala, že vdávat se za osm měsíců vztahu je moc brzy.

Ale Marcus prohodil: „Když to víš, tak to víš,“ a já jsem o tomhle dni snila od svých pěti let. Tedy, víc jsem snila o tom, co přijde pak – nový domov, založení rodiny – a nikdy jsem nebyla moc trpělivá.

„Vážně jsi v pořádku?“ zeptá se Martha mé sestry.

„Jsem v pohodě,“ odpoví Veronica. Ale nezní tak.

„To je asi nervozita z té nové práce,“ podotkne Kate. „Moc lidí se nestěhuje do jiného státu přesně v den svatby svého sourozence.“

„Dneska?“ Zírám na svou sestru, která civí do země a tváří se, jako kdyby si opravdu chtěla lehnout. „Ty odjíždíš hned po recepci?“ Víím, že Veronica přijala práci v Michiganu, ale předpokládala jsem, že odjíždí třeba až příští týden.

Zvedne ke mně oči a zavrtí hlavou. „Z recepcie musím odejít včas, abych stihla letadlo.“

Civím na ni. „Dneska je můj svatební den,“ zašeptám bezmocně. Jak si mohla udělat takové plány, aniž by mi to řekla?